

DIE WALL STREET-SAK

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

Wanneer my pa Vrydagaande ná vyf dae weg vir werk by die huis gekom het, was hy uitgeput.

Byna elke week het hy my gevra om garage toe te gaan en twee dinge uit sy motor te gaan haal: die lêer en die sak.

Hy het albei nodig gehad.

Presies om 21:30 sou 'n inspekteur bel, en die syfers moes gereed wees.

Dit het ons Vrydagritueel geword.

Ek het nooit gekla nie.

Ek het dit vir my pa gedoen.

Ek het dit vir ons gedoen.

Die syfers was nooit verkeerd nie.

Die resultate was nooit onder verwagting nie.

En ek het hom nooit kwaad gesien nie.

As kind het ek begin glo dat hy 'n towersak besit.

By die huis het my ma my egter dikwels gevra om haar sak en haar beursie te gaan haal.

Dit was my eerste les.

Twee heeltemal verskillende voorwerpe kon dieselfde naam dra.

Een groot, vol werk.

Een klein, vol geld.

Jare later, op 'n winteraand, was my pa en ek op pad terug van 'n begrafnis.

Padblokkades weens arbeidsonrus het ons gedwing om 'n roete te neem wat ons normaalweg nooit gebruik het nie.

Langs 'n donker laan het 'n paar vroue by klein vuurtjies gestaan. Elkeen het 'n handsak gedra.

Ek het gevra wie hulle is.
My pa het geglimlag.

“Dis dames wat werk soek.”

Ek het na die sakke gekyk.
“Hulle dra hulle gereedskap saam,” het hy verduidelik.
“En wie is hulle kliënte?”
“Die mense wat 'n goeie aandeel soek.”

Ek was tien jaar oud.
Natuurlik het ek aangeneem dat die mense wat met aandele werk, op een of ander manier ook met daardie vroue te doen gehad het. Die misverstand het vir my volkome sin gemaak.

Jare later het my pa my Milaan toe geneem.
Vir die eerste keer het ek die tempel van Italiaanse finansies binnegestap, Piazza Affari.

Die handelsvloer was vol gekreeu.
Mense wat koop.
Mense wat verkoop.
Mense wat stukkies papier swaai asof die beskawing self daarvan afhang.

Ek het verward rondgekyk.
“Hoekom skree hulle almal?”

My pa het gelag.
“Dis hoe hierdie besigheid werk.”

Ek het dadelik verskil.
Ek het hom vyftien jaar lank sien werk.
Hy het nog nooit nodig gehad om te skree nie.

Ons het gelag soos malles.
Daardie aand het op die Navigli geëindig, waar my herinneringe
weer eens deurmekaar geraak het.

Die vroue langs die pad.
Hulle handsakke.
Die handelaars op die aandelebeurs.
Hulle aktetasse.

Verskillende markte.
Verskillende koopware.
Dieselfde menslike soeke.

Sommige van daardie mans kon byna enigiets koop.
Wat hulle moeilik bekom het, was gevoelens.
Hulle het gehoop om liefde te koop.
Wat hulle gewoonlik gekoop het, was iets anders.

Dan was daar my tante.
Sy het haar grimering in haar handsak weggesteek, want haar
jaloerse man het geglo skoonheid moet natuurlik verskyn.

Wanneer sy by die huis gekom het, perfek versorg, het hy trots
geglimlag.
“Jy lyk vandag pragtig.”
“Wat ’n gesonde gelaatskleur.”
En sy het in stilte geknik.

Nog ’n sak.
Nog ’n geheim.
Nog ’n mark.

Namate ek ouer geword het, het ek ontdek dat die wêreld baie
soorte sakke bevat.

Sommige dra syfers.

Sommige dra geld.

Sommige dra begeertes.

Sommige dra leuens.

En sommige dra hele leuens.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA
Die Wall Street-saga